

Στα Σούσα. Άνοιξη του 324 π.Χ.

Οι Έλληνες κυρίαρχοι όλου του τότε γνωστού κόσμου. Στη μεγάλη αίθουσα των ανακτόρων. Η Σισύγαμβις έχει τον πρώτο λόγο για τον γάμο Ελλήνων πολέμαρχων με πριγκιποπούλες της Ασίας.

Οι γάμοι γίνονται σύμφωνα με τα Περσικά έθιμα. Παντρεύει τις εγγονές της Στάτηρα και Δρύπετη με τον Αλέξανδρο και τον Ηφαιστίωνα, τον στρατηγό Καρτερό με την ανιψιά της Αμαστρίνη. Τον Πτολεμαίο τον σωματοφύλακα και τον Βασιλικό γραμματέα Ευμενή με τις δυο κόρες του σατράπη της Φρυγίας, την Αρτακάμα και Άρτωνη.

Τον στρατηγό Πέρδικα με την κόρη του Ατροπάτη σατράπη της Μυδίας. Τον ναύαρχο Νέαρχο με την κόρη της Βαρσίνης και του Μέντορα. Τον στρατηγό Σέλευκο

με την Απάμη, κόρη του Σπιταμένη από το Αφγανιστάν. Και άλλες 80 πριγκίπισσες με Έλληνες αξιωματούχους.

Όλες με λαμπρά προικιά από τον Αλέξανδρο. Επίσης, ιερείς θα ευχηθούν με δώρα του Αλέξανδρου 10.000 ζευγάρια σε Ασιάτισσες και Έλληνες που έχουν ενώσει τις ζωές τους.

Η Σισύγαμβις διατάζει τους ευνούχους:

-Δε θα το ξαναπώ. Όσες οι νύφες μου τόσος οι λουλουδοστολισμένοι θρόνοι που θα καθίσουν. Δίπλα τους οι θρόνοι των γαμπρών μου. Όλοι κυκλικά γύρω από το άγαλμα της Ήρας.

Μετά τις προπόσεις θα έρθουν οι νύφες. Οι γαμπροί θα σηκωθούν και θα τις πάρουν από το χέρι για να τις καθίσουν ιπποτικά στο θρόνο τους. Μόλις καθίσουν και οι ίδιοι θα γείρουν προς τις νύφες και θα τις φιλήσουν στο μάγουλο. Αμέσως θα αρχίσει ο γάμος που είναι κοινός για όλα ζευγάρια.

Και προσοχή στα δώρα για τις 10.000 Ασιάτισσες που μοιράζονται τη ζωή τους με Έλληνες πολεμιστές. Μη μάθω ότι έμεινε γυναίκα χωρίς ισότιμο δώρο.

-Βαγώα αν πάει κάτι λάθος αλίμονό σου. Τώρα πάρε τους ευνούχους σου και δρόμο.

Η Απάμη απευθύνεται στη Σισύγαμβιη.

-Ο Σέλευκος μου έστειλε αυτήν την επιστολή. Και μου ορκίζεται αιώνια πίστη. Και ότι θα χτίσει πολλές πόλεις με το όνομά μου.

-Την ευχή μου κόρη μου.

Οι νύφες ετοιμάζονται πειράζοντας η μία την άλλη. Ξαφνικά μπαίνει ο Ηφαιστίων. Απευθύνεται στη Σισύγαμβιη.

-Για γαμήλιο δώρο μου στέλνει μητέρα η Ολυμπιάδα αυτή την επιστολή γεμάτη δηλητήριο.

Σισύγαμβις: Δώσ' την μου.

Την παίρνει και την πετάει αμέσως στην πυρά που καίει πάνω στο βωμό της Ήρας.

Σισύγαμβις: Θα σου πω τι θα απαντήσεις, πάρε πάπυρο και γραφίδα.

«Πάψε να μας διαβάλλεις και μην ορκίζεσαι ούτε να απειλείς. Αν επιμένεις μάθε ότι λίγο μας ενδιαφέρει. Γνωρίζεις ασφαλώς ότι ο Αλέξανδρος είναι πάνω από όλους μας». Αυτά και πολλά της είναι.

Πώς πήγε η επιθεώρηση των 30.000 νεαρών Περσών στρατιωτών;

Ηφαιστίων: Οπλισμένοι με λαμπρές μακεδονικές πανοπλίες! Πανέμορφο θέαμα!

Σισύγαμβις: Να σου πω γλυκέ μου Ηφαιστίωνα ότι έχουμε ευχές από όλον τον κόσμο. Απ' τους Λιβύους, τους Βρεττίους, τους Λευκανθούς, τους Καρχηδόνιους, τους Ιλλιρούς, τους Αιθίοπες, τους Σκύθες, τους Κέλτες, τους Ίβηρες, τους Τυρινούς, τους Ρωμαίους.

Ξαφνικά μπαίνει ένας βασιλικός ταχυδρόμος. Υποκλίνεται ασθμαίνοντας. Η Σισύγαμβις σταματά να απαριθμεί έθνη.

Σισύγαμβις: Πάρε πρώτα ανάσες παιδί μου.

Βασιλικός ταχυδρόμος: Αυτό το βαρύ δέμα για τον Ηφαιστίωνα από τον Αβδαλώνιμο, βασιλιά της Σιδώνας.

Σισύγαμβις: Άνοιξέ το παιδί μου.

Ο βασιλικός ταχυδρόμος το ανοίγει.

-9 χρυσές πλάκες. Η μία όψη έχει γράμματα, η άλλη ζωγραφιά. Η κάθε πλάκα και μία μούσα.

Σισύγαμβις: Ωραία. Αφησέ τες εδώ δίπλα μου. Να 'σαι κοντά μου στους γάμους. Για το καλό μήνυμα που μας έφερες παιδί μου. Ηφαιστίωνα τώρα ετοιμάσου για το μπάνιο του γαμπρού όπως συνηθίζουμε στην Περσία. Εγώ θα σου διαβάσω την επιστολή του καλού μας φίλου.

Τρεις δούλες φέρνουν μία τροχήλατη μπανιέρα, άλλες δύο κρατούν δύο υδροχόες. Ξεντύνουν τον Ηφαιστίωνα και τον καθίζουν στην μπανιέρα. Μια ρίχνει αργά νερό στο κεφάλι του Ηφαιστίωνα ενώ η άλλη του πλένει την κόμη. Άλλες δύο από τις δύο πλευρές της μπανιέρας με σφουγγάρια τρίβουν το σώμα του ενώ μια άλλη με τη δεύτερη υδροχόα τις ρίχνει νερό στα σφουγγάρια τους. Οι κοπέλες σιγοφιθυρίζουν και κρυφογελούν.

Σισύγαμβρις: Κορίτσια φρόνημα με τον γαμπρό μου. Τσιμουδιά δεν θα ακούσω. Αρχίζει να διαβάξει.

Τη δύναμη δώσ' μου Μούσα, κλειδοκτρατόρησα της έμπνευσης, να εκφράσω την ομορφιά που σκορπά απλόχερα ο Μεγαλοδύναμος που είναι τιτάνας και νήπιο, που ήρθε να συγκυβερνήσει τον κόσμο που θεμελιώνουμε. Γιατί αυτό συναπεφάσησε ο κεραυνοβόλος Ζευσ στο Πάνθεο ύστερα απ' τη μεγάλη απόφαση των Ολυμπίων να περιπλανηθούν για υψηλότερες ευθύνες.

Υ.Γ.: Ευτυχία να έχουμε τους ομορφότερους Θεούς.

Ήταν 5 μόλις ετών, ο ενάρετος, όταν ο Ώχος με προδοσία του Βασιλέως και των φίλων του μπήκε στη Σιδώνα.

Και όσοι θυμούνται θα αναριγήσουν ξανά όσοι αγνοούν θα φρικιάσουν, τότε λέω 40.000 συμπολίτες μου άνδρες και γυναίκες πολεμώντας αναγκάστηκαν να συμπυχθούν με τα παιδιά τους στο κέντρο της πόλης. Και μη έχοντας πλέον καμιά ελπίδα, έβαλαν φωτιά στα τετράγωνα. Αποφασισμένοι να πέσουν στις φλόγες στο τέλος της άνισης μάχης.

Εγώ γόνος της Βασιλικής οικογένειας και πολύ κοντά στη διαδοχή, δεν είχα που να πατήσω στη γη. Απ' τη μια η προδοσία των δικών μου, απ' την άλλη οι προδομένοι που αν με 'βλεπαν να 'ρχομαι κοντά τους θα με 'καναν κομμάτια. Απ' την μια η οικογένεια μου σύμμαχος και φίλη πια με τον Ώχο να ετοιμάζεται να κυβερνήσει πατώντας στα πτώματα των συμπολιτών μου και απ' την άλλη οι συμπολίτες μου να έχουν ξεκινήσει αγώνα μέχρι εσχάτων στον οποίον όμως εκ των πραγμάτων είχε αποκλεισθεί κάθε μέλος της βασιλικής οικογένειας.

Τι μπορούσα λοιπόν πάνω σ' αυτό το φρικό παραλογοισμό να αποφασίσω; Η έξοδος, η έξοδος τόσο ηρωική για ένα στράτευμα όσο γελοία για ένα και μόνο πολίτη, που η οικογένεια του, άνοιξε τις πύλες στο εχθρό ενώ οι συμπολίτες του, σύσσωμοι αποφάσισαν τον ηρωικό θάνατο από την ατίμωση.

Μόνος κατάμονος λοιπόν εφίπευσα το πολεμικό μου άτι και σαν σίφουνας με ένα μόνο σπαθί στο ζωνάρι μου και χωρίς θώρακα πετάχτηκα σαν τρελός στους δρόμους, ορμώντας στην πιο σύντομη διαδρομή που μ' οδηγούσε έξω από την πόλη. Ούτε που μ' ένοιαζε η ζωή μου. Σχεδόν δεν την ήθελα και σίγουρα μου ήταν βάρος.

Άλλωστε η αγαπημένη μου ήδη ήταν με τα αδέρφια της που πολεμούσαν οπισθοχωρώντας. Κι εγώ, τι πίκρα, η μοίρα να αποκλείει την ευτυχία να πεθάνω υπερασπίζοντας την.

Σα τρελός λοιπόν κάλπαζα κατευθυνόμενος στην πλησιέστερη πύλη. Οι στρατιώτες και οι αξιωματικοί του Ώχου ούτε που μου 'δίνανε σημασία, νομίζω πως όπως ήμουν ντυμένος Βασιλικά με βλέπανε σαν αγγελιοφόρο των ανακτόρων που ποιος ξέρει που τον στέλνανε. Ακόμα κι' έξω από την πόλη δε με σταμάτησε κανείς. Μόνο σαν γύρισα 20 στάδια από τα τείχη πίσω και είδα τις φλόγες κατάλαβα. Πικράθηκε όλο το στόμα μου κι' ούτε ν' αναστενάξω μπορούσα.

Δεν ξέρω πόση ώρα εκεί φαρμακωμένος κοιτούσα τον θάνατο. Όσπου άκουσα μια φωνή πίσω μου να μου ζητά να πω ποιος είμαι. Γύρισα και είδα τρεις φιγούρες καβαλαρέων. Ούτε που θυμάμαι τι έγινε, ούτε θυμάμαι αν βγάλανε άλλη φωνή. Μόνο τους είδα ξαφνικά μέσα από τα θολά μου μάτια πεσμένους απ' τ' άλογα. Με μια όμοια σπαθιά όλοι να σπαρταρούν σαν λαβωμένα ελάφια. Ο καθ' ένας με μια σπαθιά στα μάτια.

Γύρισα και συνέχισα τη φυγή μου. Μόλις ανέβηκα σ' έναν λόφο διέκρινα 5-6 οπλίτες να ετοιμάζουν το δείπνο τους με τα όπλα όλα ριγμένα στο χώμα. Σαν να τους ήτανε ξένα. Είχε βασιλέψει ο ήλιος κι' άρχισε να σουρουπώνει.

Αντιληφθήκανε τον καλπασμό μου αλλά δεν 'δωσαν καμία σημασία. Σα μαγεμένοι συνέχιζαν τις προετοιμασίες τους χωρίς να γυρίζουν να με κοιτάζουν. Εγώ καλπάζοντας μέτρια, τους πλησίαζα σαν να με παρέσερνε το ρεύμα του πεπρωμένου, χωρίς να' χω πια δικές μου επιλογές. Τους πλησίασα ήρεμα κι' όταν έφτασα σχεδόν πάνω απ' τη φωτιά τους τότε μόνο γύρισαν και με κοίταξαν. Πρόλαβα και είδα το τρόμο των ματιών τους πριν τους ορμήξω. Ήταν σαν να 'βλεπαν τον ίδιο το χάρο.

Όρμησα και όταν τελείωσα τα μάτια μου τα έβλεπαν όλα θολά. Τα μάτια τα έβλεπαν όλα θολά και κόκκινα. Προσπάθησα να τα καθαρίσω με την ανάποδη της παλάμης μου και το κόκκινο παραπέτασμα έφυγε. Και τότε τι βλέπω;

Πέντε όμοια μ' αρνιά σφαγμένους και 'γω κάτω απ' το άλογό μου γεμάτος αίμα. Άκουσα την ανάσα του αλόγου, στο πλάι μου. Τότε ένοιωσα υγρά τα γένια μου κι ανατρίχιασα όταν πιάνοντάς τα αντιλήφθηκα ότι ήταν βουτηγμένα στο αίμα.

Όχι αυτό δεν θα το δεχόμουν ποτέ. Αυτή η αποτρόπαια συνήθεια των Σκύθων, μ' αρρώσταινε από παιδί όταν περνούσε απ' το μυαλό μου. Την πρώτη φορά που μου περίγραψε ένας φρουρός του Παλατιού μας, πως πίνανε αίμα απ' το λαιμό των αιχμαλώτων οι Σκίθες, λιποθύμησα. Και να τώρα εγώ που κατρακύλησα σ' αυτό που μετά βδελυγμίας αποστρεφόμεν.

Πέταξα το σπαθί μου. Άρχισα να ζαλίζομαι τ' άτι μου ήρθε δίπλα μου και με μουσούδα του με φύσηξε στο πρόσωπο. Πήδηξα πάνω του και χωρίς να το καθοδηγώ άρχισε να καλπάζει ξέφρενα σαν να 'θελε να ξεφύγει το θάνατό του. Κάλπασε, κάλπασε δεν ξέρω πόσο. Άρχισα να συνέρχομαι. Ήταν πανσέληνος. Διέκρινα ότι τα μέρη ήταν πολύ μακριά απ' την πόλη. Η θέση της σελήνης έδειχνε ότι το ξημέρωμα δεν αργεί.

Το άτι μου συνέχιζε τον καλπασμό του, του χάιδεψα το λαιμό και αυτό χλιμίντρισε. Μαζί μου είχε μεγαλώσει. Γι' αυτό ζήλευε τρομερά όταν μ' έβλεπε να διαλέγω απ' τον στάβλο μου άλλο άτι για άσκηση. Αν δεν τον χάιδεψα και δεν του μιλούσα ήταν ικανό να κλωτσάει συνέχεια τα ξύλα απ' το χώρο του έως ότου γυρίσω. Το 'νοιωθα εξουθενωμένο, αλλά αυτό με μέτριο πια καλπασμό συνέχιζε να προχωράει στο άγνωστο.

Είχαμε μπει σένα φαράγγι που το 'βλεπα μερικές φορές από μακριά όταν απομακρυνόμουν απ' την πόλη. Αλλά ποτέ δεν έτυχε να το εξερευνήσω. Η οικογένεια μου, έδινε εντολή στους συνοδούς μου να μην απομακρυνόμαστε πέρα από ορισμένα σημεία-όρια.

Είχε ήδη έρθει η Αμφιλύκη να αποχαιρετήσει τη νύχτα και να καλωσορίσει την ημέρα. Και τότε στρίβοντας κατά την πορεία του φαραγγιού βρέθηκα σ' ένα ξέφωτο. 3 στάδια μακριά είδα ένα φτωχόσπιτο μέσα σ' ένα κήπο. Δίπλα ένα μικρό καταρράκτη που τα νερά του γίνονταν το ρέμα που με συντρόφευε στο φαράγγι.

Δεν ήξερα τι ήθελα πια απ' τη ζωή μου. Με αργό βηματισμό το άλογο με πήγε κάτω από τον μικρό καταρράκτη. Έμεινε εκεί ώσπου μας έφυγε το τελευταίο ίχνος αίματος κι απ' αυτό και από εμένα.

Ο ήλιος έβγαινε πια, εγώ αφίππευσα και κάθισα σ' ένα πεζούλι να στεγνώσω, όταν ένας γέρος με πλησιάζει.

–Η καλύτερη θεραπεία για μια απρόσμενη συμφορά είναι η δουλειά στη γη μου λέει. Και επειδή δεν του απάντησα για πολύ ώρα –η πίκρα ακόμα μου ‘καιγε το στόμα και το λάρυγγα.

– Φώναξε δυνατά:

–Άλλωστε όλοι πρέπει να καλλιεργούμε τον κήπο μας. Φτωχοί και πλούσιοι, νέοι και γέροι. Και πάντα κάποιος κήπος περιμένει ακόμα και τον πιο δυστυχημένο άνθρωπο. Δίπλα από τον δικό μου κάμε ένα κομμάτι απ' το λιβάδι δικό σου κήπο. Για να δω τα χέρια σου, αυτά είναι χέρια πολεμιστή κι όχι δουλευτή. Ας είναι δε ρωτάω τίποτε. Σπίτι δικό σου δεν σου χρειάζεται αν μπορείς να βουλευτείς μαζί μου στο φτωχικό μου. Κάθισε όσο θες να ξαποστάσεις, φάγε απ' το δικό μου όσο εσύ δε θα' χεις ακόμα δικά σου. Όταν μπορείς μου το επιστρέφεις. Κι αν μετά χρειαστώ και 'γω κάτι από σ' ένα, μου το δανείζεις, αν θες, με τη συμφωνία ότι αν δεν μπορέσω να στο επιστρέψω εγώ, θα ρισκάρεις να το επισπράξεις από κάποιον, κάποτε σαν δώρο. Και τώρα πρόσεξε. Αν δεν δέχεσαι αυτή την συμφωνία, στα τελευταία μου λόγια που άκουσες, φύγε.

Δεν είπα τίποτε μόνο σηκώθηκα και μπήκα στο σπίτι του. Δεξιά και αριστερά στο τζάκι είχε δύο κρεβάτια.. Αυτό που ήταν στρωμένο και απείραχτο, μου φάνηκε ομορφότερο απ' το παλάτι που γεννήθηκα.

Με τον γέροντα πέρασα 7 χρόνια , διδάχθηκα μέσα από την σιωπή του. Κι' αυτό που καταστάλαξε μέσα μου, ήταν μια αποστροφή για κάθε είδους εξουσία. Ο γέροντας, μόνο έναν ενάρετο πολεμιστή μπορούσε να δεχθεί σα βασιλέα.

Στα 7 χρόνια πάνω, τελείως ξαφνικά μου λέει:

–Μήπως ξεχάστηκες;

–Που πήγαινες όταν σε βρήκα;

–Αν είσαι σίγουρος ότι ήταν ο τόπος αυτός ο στόχος σου, μείνε αλλιώς φύγε αμέσως.

Και μου γυρνά την πλάτη και πάει και χώνεται στο σπίτι του. Αποφάσισα να γυρίσω. Είχα κάποιους απλήρωτους λογαριασμούς στο τόπο μου. Κάτι σοβαρό χρωστούσα στον εαυτό μου αλλά δεν μπορούσα να το προσδιορίσω.

‘Όταν έφτασα στη Σιδώνα αντιλήφθηκα πόσο γρήγορα η ζωή διώχνει το Θάνατο. Τίποτε δε θύμιζε τη καταστροφή. Όμως εγώ δε θέλησα να μπω μέσα από τα τείχη. Είχα την αίσθηση ότι μόλις τολμούσα να περάσω τη πύλη, το τείχος, θα σωριαζότανε πάνω μου.

Στα τείχη, συνάντησα ένα παιδικό μου φίλο, απ' τους λίγους που κατόρθωσαν να σωθούν. Αυτός μου παραχώρησε ένα μικρό κτήμα το οποίο δέχθηκα μόνο ύστερα από μία συμφωνία που επέβαλα. Δε ζητούσα ελεημοσύνη από κανένα. Αυτό έλειπε. Την συμφωνία που επέβαλα, το αντιμίσθιο δηλαδή που έπρεπε να πληρώνω, το 'βαλα με το παραπάνω. Παλιά μου συνήθεια, που είχα ως πρίγκιπας, να πληρώνω κάτι περισσότερο από αυτό που οφείλω. Αυτό όμως, με επιβάρυνε και με πρόσθετες δουλειές που έκανα, που και που στα γύρω κτήματα, για να μαζεύω το αντιμίσθιο. Όσο για τη Βασιλική μου οικογένεια ήμουν βέβαιος ότι με αγνοούσε με χαιρέκακη αλαζονεία, ευτυχώς.

Ήμουν σ' ένα γειτονικό απ' το δικό μου κτήμα και έβγαζα νερό, όταν με βρήκε ο Ηφαιστίων. Είχαν περάσει 12 ολόκληρα χρόνια δουλεύοντας πάντα στο ίδιο κτήμα.

–Η βασιλική οικογένεια με τους θησαυρούς της και τους φίλους της, εγκατέλειψε την πόλη και προσεχώρησε στο Δαρείο, μου είπε.

–Πρόβλημα τον Βασιλιάδων του απάντησα.

Μου χαμογέλασε σαν να 'ταν η απάντηση που 'θελε. Τον είχα δει να πλησιάζει με καμιά δεκαριά καβαλαρέους, έχοντας δίπλα του, τον Στράτωνα, τον ανιψιό του παιδικού μου φίλου. Είχα πια μάθει στη ζωή μου να μην ξαφνιάζομαι με τίποτε. Όμως εκείνη τη στιγμή κλονίστηκα. Ένοιωσα ότι κάτι πολύ σοβαρό θα μου ζητούσαν και οι δυο. Κάτι που θα με έβγαζε από τα νερά μου. Μα τι άλλο απ' το βασιλικό αίμα έχω κρατήσει; Μα είναι δυνατό να προτείνουν εμένα για;...

–Δεν υπάρχει Βασιλιάς πια στη πόλη μας Αβδαλώνυμε, ούτε άνθρωπος να τον αντικαταστήσει, μου λέει ο Στράτων.

–Πρότεινα στον Στράτωνα να αναλάβει αλλά μου 'πε πως κατά τους νόμους σας πρέπει να είναι γόνος της Βασιλικής οικογένειας, αυτός που...Είπε ο Ηφαιστίων και με κοίταξε στα μάτια σα να ζυγίζει αξιωματικό για δύσκολη επιχείρηση.

–Και εγώ του πρότεινα εσένα Αβδαλώνυμε. Ο Ηφαιστίων δέχθηκε με την προϋπόθεση ότι θα ξεχάσεις την καλή μου ιδέα και θα με αντιμετωπίζεις όμοια με τους άλλους πολίτες. Και 'γω του 'πα ότι ακριβώς τέτοιος είναι ο χαρακτήρας σου, να θέλεις να είσαι δίκαιος με όλους.

–Ακριβώς του 'πα ότι θα συμφωνούσα μόνο, μ' αυτή την προϋπόθεση. Ο Ηφαιστίων έκανε νόημα σε έναν αξιωματικό να πλησιάσει. Αυτός ήρθε φέρνοντας μια πορφύρα, που του την παράδωσε με τέτοιο σεβασμό σαν να 'ταν Βασιλικό Στέμμα. Ο Ηφαιστίων τη ζύγισε στο χέρι του σα να 'θελε να ζυγίσει εμένα.

Μείναμε όλοι για λίγο σιωπηλοί.

–Ποιες υποχρεώσεις συνοδεύουν την πορφύρα; Ρώτησα ζυγίζοντας εγώ τώρα τον εαυτό μου.

–Χρηστή διοίκηση με βάση τους νόμους σας.

–Ποιος ο λόγος να αφήσω τους κήπους και να ξαναμπώ στο παλάτι;

–Ξεκινήσαμε να αλλάζουμε τον κόσμο Αβδαλώνυμε και θα τον αλλάξουμε...Με την άδεια των Θεών. Τα μάτια του άστραφταν. Είχε ενοχληθεί από την ερώτηση. Ήταν φανερό ότι δεν του αρέσουν τα πολλά λόγια ούτε κι αυτοί που ταλαντεύονταν με λεπτομέρειες. Με κοίταξε σαν να 'βλεπε στρατιώτη, που τον υποχρέωνε ή να παίζει τη ζωή του ή να λιποτακτήσει.

Είχα ήδη πεισθεί. Κοίταξα τα χόματα που πατούσα και σε λίγο θα εγκατέλειπα.

–Και πως θα αλλάξουν τα μυαλά των αρχόντων; Ψιθύρισα μη τολμώντας να σηκώσω το βλέμμα μου.

–Θέλουμε όλοι οι άνθρωποι να ζουν σαν αδέρφια σ' ένα Βασίλειο και να κυβερνούν οι άριστοι και όχι οι κληρονόμοι. Η Δημοκρατία αναπτυσσόμενη...Αυτό κατοχυρώνουμε... Η φωνή του είχε μαλακώσει.

–Μοιάζει με μύθο της Ατλαντίδος, απάντησα .

Ήδη τον είχα αποδεχθεί σαν αρχηγό. Στο πρόσωπό του αναγνώρισα τον ενάρετο πολεμιστή που ο γέρος ήθελε για Βασιλιά. Σίγουρα, ο Αλέξανδρος και οι νεαροί στρατηγοί του, έφερναν κάτι, συνταρακτικά καινούργιο στο κόσμο. Και βέβαια είχα ακούσει για την λυσσασμένη αντιπολίτευση και τις απόπειρες δολοφονίας. Ο Στράτων συχνά με επισκεπτόταν και σχολιάζαμε νέα που του 'φερναν οι καπεταναίοι.

Έβαλε τα γέλια. Ήταν 23-24 ετών, ψηλός, όμορφος. Περήφανος, αληθινός. Σαν ένα άγαλμα του Φειδία, που είχα δει στους Δελφούς, όταν παιδί τους επισκέφτηκα με τον πατέρα μου. Ένα άγαλμα που παρίστανε απροσκύνητο Πολεμιστή.

–Χωρίς όραμα και όνειρα η ζωή μας θα 'τανε γκρίζα, μου λέει.

–Στα όνειρά σας, αφιερώνω το μόνο που κατέχω, τη ζωή μου απάντησα. Μου ήρθαν δάκρυα, ήταν σα να ξανάβρισκα τη φυλή μου.

–Πάμε και οι Θεοί ας μας ευλογούν, είπε ο Ηφαιστίων και μου 'δωσε τη πορφύρα.

Ένας πολεμιστής με πλησίασε φέρνοντας ένα κάτασπρο άτι. Εφίππευσα κι αρχίσαμε να καλπάζουμε προς την κεντρική πύλη. Ένας καβαλάρης σάλπισε προς την πόλη και αμέσως άλλες σάλπιγγες από μέσα απάντησαν.

Καλπάζοντας περάσαμε τα τείχη και κατευθυνθήκαμε στην αγορά. Μπροστά ο Ηφαιστίων, ο Στράτων και εγώ. Εκεί μας περίμεναν οι άνδρες της Σιδώνας. Τα νέα σ' αυτήν την πόλη κυκλοφορούν με ταχύτητα γερακιού.

Μπροστά από το πλήθος στέκονταν ο αδερφός του Στρατώνα με 3-4 πολίτες που φαίνονταν να ξεχωρίζουν από τους άλλους. Μόλις πλησιάσαμε, μου χαμογέλασε όπως χαμογελούν μεταξύ τους οι πολεμιστές μετά τη νίκη. Ο Ηφαιστίων αφίππευσε και μαζί του όλοι. Απευθυνόμενος στους πολίτες φώναξε.

–Είθε οι Θεοί να ευλογούν το νέο σας Βασιλέα και να σας δίδουν υγεία και ευδαιμονία.

–Δωρίζομε στο Βασιλικό ταμείο 30 αργυρά τάλαντα, φώναξε ο Στράτων.

–Κάθε μέρα αυτήν την ώρα τα ανάκτορα θα είναι ανοιχτά για κάθε πολίτη φώναξα. Με τη βοήθεια των Θεών να μην αδικήσω κανένα.

Όλοι οι πολίτες ζητωκραύγασαν το όνομά μου, ένοιωσα αμήχανος, γύρισα στον Ηφαιστίωνα και του λέγω.

–Είναι η ώρα να πάμε στα ανάκτορα.

–Ο Ηφαιστίων γύρισε απότομα και συγκατένευσε, κατάλαβα ότι πολλές σκέψεις τρέχανε να βρουν απάντηση στο νεαρό μυαλό του.

Βαδίζοντας κατευθυνθήκαμε στα ανάκτορα. Εκεί ήταν μπροστά παρατεταγμένη η νέα προφανώς ανακτορική φρουρά. Ο φρούραρχος μας πλησίασε και μας ανέφερε ότι τα ανάκτορα ήταν έτοιμα να υποδεχθούν τον νέο βασιλιά. Είπα στον φρούραρχο ότι εγώ θα ξεναγήσω τον Ηφαιστίωνα. Διαπίστωσα ότι δεν άλλαξαν πολλά πράγματα στα 20 χρόνια που έλειπα από τα ανάκτορα.

Καθώς διασχίζαμε την μεγάλη αίθουσα των συμβούλων της πόλης ο Ηφαιστείων μου λέει.

–Πρέπει να πηγαίνουμε στο στρατόπεδο. Να προλάβουμε πριν βραδιάσει. Θα έρθεις και εσύ. Ο Αλέξανδρος θέλει να σε γνωρίσει.

–Χωρίς να καθυστερήσουμε βγήκαμε από τα ανάκτορα. Είδα έτοιμους καμιά κατοσταριά Έλληνες ιππείς. Δίπλα τους καμιά πενηνταριά ιππείς της ανακτορικής μου φρουράς. Γύρισα και κοίταξα τον φρούραρχο που δεν απομακρύνθηκε από δίπλα μου από την στιγμή που τον συνάντησα. Χαμογέλασε κουνώντας το κεφάλι του. Χάρηκα που έδωσε ήδη εντολή για δική μου συνοδεία χωρίς να το αντιληφθώ. Θυμήθηκα το γέρο «Τους βλάκες να φοβάσαι παιδί μου, με τους έξυπνους μπορείς να τα βρείς».

Ο Ηφαιστίων μου λέει: «Αύριο το πρωί θα 'σαι πίσω εδώ. Κανόνισε αντικαταστάτη. Κάλεσα τον Στράτώνα και τον φρούραρχο. Είχε ο κόσμος γεμίσει το χώρο μπροστά στα ανάκτορα. Αμέσως απευθύνθηκα στο λαό της πόλης.

–Αφήνω αντικαταστάτη μου στις πολιτικές αποφάσεις, τον Στράτώνα. Και στις στρατιωτικές ευθύνες, τον φρούραρχο των ανακτόρων.

Τον φρούραρχο τον ήξερα. Ήταν αξιωματικός εμπειροπόλεμος, αφοσιωμένος στα συμφέροντα της πόλης. Είχε φροντίσει ο Στράτώνας να αναλάβει τα καθήκοντά του, μία και ο προηγούμενος φρούραρχος με τους δικούς του ακολούθησε τον Βασιλιά του. Κάλεσα τον αδελφό του Στράτώνα και του λέω:

–Αναλαμβάνεις τώρα το Βασιλικό ταμείο.

Ο Ηφαιστίων ήταν σαν ένα άτι που αγωνιούσε να καλπάσει. Τον κοίταξα, θέλοντας να του πω ότι αφού ρυθμιστήκανε τα αναγκαία, μπορούμε να πηγαίνουμε. Αυτός, χωρίς να προλάβω να του τα πω χαμογέλασε, με χτύπησε στον ώμο και αμέσως εφίππευσε, το ίδιο και εγώ.

Με καλπασμό διασχίσαμε την πόλη. Περνώντας τη μεγάλη πύλη σάλπιγγες μας χαιρέτησαν. Ένοιωθα ξαναγεννημένος. Σταματήσαμε να καλπάζουμε μόνο όταν φτάσαμε στο ελληνικό στρατόπεδο. Μας προϋπαντήσανε 4-5 αξιωματικοί. Αφιππεύσαμε. Ο Ηφαιστίων βαδίζοντας γρήγορα, έδινε εντολές.

–Οι δικοί σου θα δειπνήσουν με τους ιππείς μου. Εκεί θα βρουν και καταλύματα, μου λέει.

Αμέσως το μεταβίβασα στον επικεφαλής των ιππέων μου. Αυτός κούνησε το κεφάλι του, σαν να τον είχαν ειδοποιήσει. Οι πολεμιστές πολλές φορές συζητώντας μεταξύ τους, θέλουν να προβλέπουν τις ενέργειες των ανωτέρων τους.

Χωρίς καθυστέρηση κάνοντας νεύμα σε μένα να τον ακολουθήσω, διάβηκε την είσοδο και κατευθυνθήκαμε στο κέντρο του στρατοπέδου. Το άλογό μου το είχε παραλάβει πιο πέρα ένας φρουρός της εισόδου μαζί με το άτι του Ηφαιστίωνα.

Αναγκαζόμουν για να προλάβω τον Ηφαιστίωνα να τρέχω. Με τον τρόπο που μας χαιρετούσαν οι πολεμιστές αντιλήφθηκα ότι ο Ηφαιστίων ήταν ιδιαίτερα αγαπητός στο στράτευμα.

Το στρατόπεδό τους ήταν η κινητή τους πρωτεύουσα. Μια κανονική ελληνική πόλης. Να στολίζουν τους δρόμους της με το «ακολουθεί μοι» των εταίρων.

–Πάμε τώρα να δώσω τις τελευταίες οδηγίες για το συμπόσιο που διοργανώνω απόψε, μου λέει ο Ηφαιστίων.

Σε λίγο φθάσαμε στη σκηνή του όπου οι εταίρες ετοίμαζαν τους στεφάνους. Οι μάγειροι και οι αρτοποιοί την τράπεζα.

Ας παραλείψω τις εθιμοτυπίες και τα τυπικά για να έρθω στην κορύφωση του συμποσίου.

Ο Ηφαιστίων σηκώνει το ποτήρι για πρόποση και μετά απαγγέλλει ελληνικούς στίχους.

«Ο άνδρας οφείλει να φροντίζει για την ευτυχία της ερωμένης του. Όταν αυτή αρμενίσει για νέες επιλογές. Ελεύθερες γυναίκες σημαίνει ειρήνη. Και ευτυχισμένους εραστές».

Και αμέσως ρωτά την Κύπρις όπως αποκαλούσε την θεόμορφη εταίρα του.

–Τι προσδοκάς από τον εκλεκτό σου;

–Γαλήνη, του απάντησε. Και αμέσως αυτή συμπλήρωσε.

–Και από μένα την εκλεκτή σου τι;

Ακολούθησε σιωπή από όλους μας.

–Ξέγνοιαστη χαρά αγόρι μου, απήντησε η ίδια. Και έκανε τον Αλέξανδρο να σηκωθεί από τη θέση του για να τη φιλήσει και να της φορέσει το στεφάνι του.

Μετά ο Ιολλάς ο οινοχόος κάτι υπαινίχθηκε για τον Γανυμήδη. Η εταίρα του Αλέξανδρου, η Πάγκιστη, τινάχθηκε σαν να την τσίμπησε σκορπιός. Και τον κεραυνοβόλησε φωνάζοντας:

–Αυτό αποτελεί ύβρη προς τη λατρεμένη μου Ήρα. Βλάσφημε ανακάλεσε αμέσως. Τώρα.

Αυτός πάγωσε και τραύλισε γυναικωτά:

–Ανακαλώ.

Η Παγκίστη τινάζοντας περήφανα την κόμη της συμπλήρωσε:

–Αν είναι δυνατόν ποτέ να δεχθεί τέτοια προσβολή η εκδικητική Ήρα. Να δεχθεί κάποιον που διεκδικεί τη συζυγική της κλίνη να κερνά νέκταρ τον σύζυγο της παρουσία της...

Ομοφυλόφιλε, δεν ξέρεις τίποτε για τις γυναίκες. Τα γύναια που εξαργυρώνουν τις δουλοπρεπείς κολακείες σας δεν έχουν σχέση με τις γυναίκες ανόητε.

Για τιμωρία σου προτείνω να μείνεις εδώ έως το τέλος του συμποσίου σιωπηλός και διψασμένος.

Όλοι όρθιοι την επευφημήσαμε...

Η Θαΐς η Αθηναία, η εταίρα του Πτολεμαίου, ύστερα από παράκλησή του καθόταν τιμητικά δίπλα μου. Κάποια στιγμή προς το τέλος του συμποσίου με μεθυσμένα λόγια μου εκμυστηρεύτηκε:

–Ο Ηφαιστίων είναι ο πιο όμορφος Στρατηγός μας.

Και συνέχισε χωρίς να νοιάζεται αν την ακούσει ο Πτολεμαίος ή η Κύπρις.

–Ένα βράδυ που τον είχα στην αγκαλιά μου τον ρώτησα:

–Ηφαιστίων, γιατί δε φοβάσαι τον θάνατό;

–Γιατί τις πιο άγριες μάχες οι ήρωες τις κερδίζουμε νεκροί γλυκιά μου πυρομανή.

Μετά τον κοίταξε γεμάτη περηφάνια και μη μπορώντας να τον αγγίξει από τη θέση της φίλησε εμένα στο μάγουλο.

Σε λίγο με τον Ύμνο στην Ήρα ολοκληρώσαμε το συμπόσιο. Ήδη είχε αρχίσει να ξημερώνει. Πήρα με τους ιππείς μου το δρόμο της επιστροφής. Και ευχαριστούσα τους Θεούς για την τιμή που μου δώσανε να επισκεφθώ για μια νύχτα τα Ηλύσια Πεδία.

Χιλίαρχε Ηφαιστίωνα το ιστόρημα αυτό όπως βλέπεις στο στέλνω γραμμένο σ' αυτές τις 9 χρυσές πλάκες. Αφιερωμένο στις 9 Μούσες που θυσιάσατε ξεκινώντας την προς ανατολάς πορεία σας. Δέξου το σαν γαμήλιο δώρο εκ βαθέων συναισθημάτων. Ζήσε την ευτυχία με την Δρυπέτη όσο το επιτρέπουν οι μοίρες.

–Η Κύπρις και η Θαΐς θα χαρούν τα δώρα που τις στέλνω. Όποτε χρειαστούν υπάρχει μια έπαυλης που τις περιμένει στη Σιδώνα.

Θα πολεμάμε μέχρι τελευταίας πνοής
για μια οικουμένη ελεύθερη και ωραία

Υ.Γ. Η φιλοτεχνία είναι δώρο του Απελλή. Η Παγκίστη διάλεξε τα δώρα για τις φίλες της. Μόλις έλαβα μήνυμα από τη Θαλήστρι.

"Για γαμήλιο δώρο ο Αλέξανδρος έχει από τη Θαλήστρι κόρη που γέρνει όμοια με τον πατέρα της την κεφαλή".

Τελειώνει την ανάγνωση της επιστολής η Σισύγαμβις. Η προετοιμασία του Ηφαιστίωνα έχει τελειώσει και αυτή. Ο Ηφαιστίων ντυμένος και στολισμένος της χαμογελά.

Σισύγαμβις: Με την ευχή μου γιέ μου. Απαντώ εγώ στον Αβδαλώνυμο.

Παίρνει πένα και πάπυρο. Γράφει μεγαλοφώνως.

«Για αντίδωρο καλέ μας φίλε έχε από εμέ την υπόσχεση ότι αν πάθει κάτι ο Αλέξανδρος, η Σισύγαμβις θα σπεύσει να τον συναντήσει στα Ηλύσια Πεδία.

Ευδαιμονία και καλά μυαλά

Η ΒΑΣΙΛΟΜΗΤΩΡ»

Σισύγαμβις: Ηφαιστίων ώρα να πηγαίνετε οι γαμπροί στους θρόνους σας.

Ο Ηφαιστίων φιλά τη Σισύγαμβη στο μάγουλο και αποχωρεί.

Σισύγαμβις: Νύφες σε λίγο πάμε στους θρόνους σας. (Απευθυνόμενη προς τις δούλες της). Εσείς κορίτσια αρχίστε να ρίχνετε τα λουλούδια για να πατήσουν οι νύφες.

Τα κορίτσια ρίχνουν λουλούδια στο δάπεδο της αίθουσας. Ανοίγουν τη Μεγάλη Πύλη. Βγαίνοντας ρέουν με άνθη κόκκινα περσικά χαλιά που οδηγούν στο χώρο των Γάμων.

Σ.Σ. Ιδανική Σισύγαμβις η Ειρήνη Παπά.

